

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

TOP MORAVIA EKO, s.r.o., IČ: 29318459
sídlem Faměrovo náměstí 19, Brno
zastoupená advokátem JUDr. Liborem Konečným
sídlem Moravské náměstí 14, Brno

proti
žalovanému

Ústřední inspektorát České obchodní inspekce
sídlem Štěpánská 15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2018, č. j. ČOI
32484/18/O100/1000/18/Ad/ŠT,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) ze dne 31. 1. 2018, č. j. ČOI 11983/18/1000 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

pokuta ve výši 80 000 Kč pro porušení § 20 odst. 4 písm. b) v souvislosti s § 20 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 27. 12. 2015, resp. 31. 1. 2016 (dále jen „ZOS“), a pro porušení § 20 odst. 4 písm. c) v souvislosti s § 20 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „ZOS ve znění do 31. 12. 2016“); a kterým bylo žalobkyni dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu, uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně byla prvostupňovým rozhodnutím shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 8 písm. c) ZOS ve znění účinném do 27. 12. 2015, kterého se měla dopustit tím, že v oznámeních o konání organizovaných akcí doručených ČOI dne 19. 11. 2015, č. 123451/15/1000, uvedla, že organizované akce měly proběhnout 7. 12. 2015 v restauraci Berounský medvěd, Tyršova 135, Beroun, v čase 14:30 hod., a dne 9. 12. 2015 v restauraci Pod Václavem, Družstevní 2085, Rakovník, v čase 10:30 hod. Pracovníky ČOI bylo přímou kontrolou ohlášených akcí zjištěno, že se v těchto datech nekonaly. Žalobkyně byla rovněž shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31. 1. 2016, kterého se dopustila tím, že v oznámení o konání organizované akce doručené ČOI dne 7. 1. 2016, č. 2347/16/O100, uvedla, že daná akce se měla konat 26. 1. 2016 v restauraci Obecní dům, Legerova 30, Kolín, v čase 10:30 hod. Pracovníky ČOI bylo přímou kontrolou zjištěno, že se tato akce v daném datu nekonala. ČOI proto považovala uvedená data konání za nepravdivé údaje.
4. Žalobkyně byla dále uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS ve znění účinném do 31. 12. 2016, kterého se dopustila tím, že v oznámení o konání organizované akce plánované na 12. 5. 2016 v hotelu Florian, náměstí T. G. M. 167, Sedlčany, v čase 15:30 hod., jež bylo ČOI doručeno dne 21. 4. 2016, č. 49358/16/O100, uvedla nepravdivé údaje o identifikaci výrobků, které budou v rámci organizované akce prezentovány.
5. Obdobného skutku se žalobkyně měla dopustit v oznámení o konání organizované akce plánované na 13. 6. 2016 v restauraci Pod Václavem, Družstevní 2085, Rakovník, v čase 16:00 hod., dále pak v oznámení o konání akce plánované na 15. 6. 2016 v restauraci Na střelnici, Fugnerova 172, Slaný, v čase 16:00 hod. Obě oznámení byla ČOI doručena dne 26. 5. 2016, č. 66157/16/O100. Téhož skutku se měla žalobkyně dopustit též v oznámení akce plánované na 19. 9. 2016 v hotelu Fortuna West, Mrkvičkova 2, Praha – Řepy, v čase 16:00 hod., jež bylo ČOI doručeno 1. 9. 2016.
6. Přímou kontrolou bylo pracovníky ČOI zjištěno, že ve skutečnosti byly v případech uvedených v bodech 4 a 5 tohoto rozhodnutí propagovány jen některé z oznámených výrobků, na základě čehož ČOI uzavřela, že žalobkyní ohlášené údaje byly nepravdivé.
7. ČOI proto žalobkyni v prvostupňovém rozhodnutí uložila pokutu ve výši 80 000 Kč a paušální náhradu nákladů ve výši 1 000 Kč. Při určení výše pokuty brala inspekce zřetel na to, že sankce je ukládána za více správních deliktů, jakož i na skutečnost, že žalobkyně v oznámení uvedla větší množství výrobků, než bylo doopravdy na akci nabízeno.

8. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítala, že ZOS neukládá povinnost ohlašovat ČOI zrušení organizované akce. Účelem ohlašovací povinnosti je umožnit ČOI organizované akce předem identifikovat a provést jejich kontrolu. Byla-li akce zrušena, nemohlo dojít k porušení práv spotřebitelů, proto není nutné žalobkyni sankcionovat. Žalobkyně se též ohradila proti výkladu § 20 odst. 4 písm. c) ZOS. Uvedla, že toto ustanovení zakládá povinnost identifikovat výrobky a služby, jež budou na organizované akci propagovány. Tato povinnost byla žalobkyní splněna, neboť postačuje oznámení jednoho výrobku či služby. Zákon umožňuje, aby bylo oznámeno více výrobků a služeb, než kolik jich bude na akci prezentováno.
9. Žalobkyně dále v odvolání uvedla, že účelem § 20 ZOS je zajistit, aby orgány ČOI věděly, kdy a kde se budou konat organizované akce a jaký sortiment zboží na nich bude spotřebitelům nabízen, a to jak fyzickým předvedením na místě nebo i jinou formou. Žalobkyně měla za to, že v předmětných oznámeních uvedla vše, co v daném období spotřebitelům nabízela, aby předešla tomu, že na některé akci bude nabízeno něco, co není ohlášeno. Žalobkyně upozornila, že z povahy její činnosti vyplývá, že nemůže mít všechny ohlášené výrobky na skladě, představení některých výrobků proto probíhá ústně s tím, že projeví-li o něj zákazníci zájem, žalobkyně se s nimi domluví na dalším postupu. Dle žalobkyně není zřejmé, komu má oznámení o zrušení ohlášené akce adresovat.
10. Dle názoru žalobkyně je výklad § 20 ZOS příliš extenzivní, neboť jí fakticky znemožňuje organizovat akce. Žalobkyně vyrozumívá účastníky těchto akcí den až dva předem o výrobcích, které budou prezentovány. Pokud se všichni účastníci odhlásí, a žalobkyně akci den před jejím konáním zruší, neví, zda se pracovníci ČOI nedostaví na kontrolu, protože akci musí žalobkyně ze zákona ohlašovat alespoň 10 dnů předem.
11. Správní orgán, slovy žalobkyně, nedoložil, jakým způsobem byl spotřebitel činností žalobkyně poškozen a proč je sankce ukládána, když ke škodě nemohlo dojít. Žalobkyně byla kontrolována oblastními inspektoráty (Jihočeským a pro Vysočinu dne 21. 4. 2016, Středočeským a pro hl. m. Prahu dne 27 a 28. 4. 2016), jež neshledaly žádná porušení. Orgány ČOI by měly stejná ustanovení ZOS ve stejné situaci vykládat totožně.
12. Žalobkyně v odvolání tvrdila, že správní orgán neodůvodnil uložení pokuty ve výši 80 000 Kč. Dále uvedla, že taková výše je pro ni likvidační, neboť její zisk za 2-3 měsíce činí 20 000 Kč.
13. Žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně je povinna informovat ČOI o zrušení předmětných organizovaných akcí, což plyne z povinnosti ohlašovatele uvádět v oznámení pravdivé informace. Žalovaný je názoru, že žalobkyni nic nebránilo v oznámení zrušení ohlášených akcí. Žalobkyně věděla, komu má takové oznámení adresovat, neboť tomuto orgánu adresovala oznámení o konání organizovaných akcí.
14. K námitce směřující proti závěru o porušení § 20 odst. 4 písm. c) ZOS žalovaný uvedl, že žalobkyně je povinna v oznámení na organizovanou akci identifikovat právě ty výrobky, které budou na dané akci prezentovány, a to nejen z důvodu transparentnosti pro spotřebitele. Při výběru organizovaných akcí ke kontrole vycházejí inspektoři ČOI převážně z údajů o zboží a službách uvedených v oznámení. Pokud žalobkyně účastníkům akce několik dnů před jejím konáním upřesní vymezení výrobků, které budou představeny, není důvod, proč by tak žalobkyně nemohla učinit i vůči orgánu vykonávajícímu správní dozor.

15. Žalovaný konstatoval, že z kontrolních protokolů založených ve správním spise plyne, které ohlášené výrobky nebyly na akcích žádným způsobem, tj. ani ústně, prezentovány. Ke kontrole provedené jinými inspektoráty žalovaný uvedl, že skutek byl prokázán v souladu s § 3 správního řádu, což nemůže být vyvráceno tím, že dosavadní jednání žalobkyně bylo posouzeno jako bezvadné.
16. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 ZOS postačuje pouhé ohrožení, vznik škody není vyžadován. Žalovaný též uvedl, že prvostupňový orgán se při stanovení výše pokuty náležitě zabýval všemi kritérii dle § 24b odst. 2 ZOS. Způsob spáchání a následek nebyly hodnoceny ve prospěch či neprospěch žalobkyně. Jako přitěžující byla vyhodnocena okolnost, že žalobkyně v oznámeních uvedla více výrobků, než poté na ohlášených akcích skutečně představila. Pokuta byla uložena jako úhrnná, za použití absorpční zásady, kdy pokuta je ukládána dle sazby za nejzávažnější správní delikt spáchaný v souběhu, zatímco ostatní delikty jsou posouzeny jako přitěžující okolnosti. Vzhledem k tomu, že sazba pokuty je pro spáchané správní delikty v souladu s § 24 odst. 12 písm. d) ZOS a § 24 odst. 14 písm. d) ZOS stejná, vybral prvostupňový orgán jako nejzávažnější skutek uvedení nepravdivých údajů o identifikaci výrobku, a ke zbytku přihlédl jako k přitěžující okolnosti.
17. Při přezkumu výše postihu odkázal žalovaný na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, z něhož dovodil, že pokuta nesmí být likvidační. Uzavřel, že pokuta ve výši 80 000 Kč není pro žalobkyni likvidační, protože si může zažádat o povolení úhrady pokuty ve splátkách. Dle žalovaného má sankce jak preventivní, tak represivní povahu, což znamená, že postih musí být natolik zásadní, aby odradil od nezákonného jednání i ostatní osoby. To znamená, že každý postih musí nutně být pro delikventa nezanedbatelný. Činí-li horní hranice pokuty 5 000 000 Kč, 80 000 Kč představuje přiměřenou výši.

II.

Argumentace účastníků

18. Žalobkyně v žalobě vznesla celkem pět žalobních bodů:
  - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný se s odvolacími důvody vypořádal nedostatečně. Z napadeného rozhodnutí též nevyplývá, proč byla uložena pokuta právě ve výši 80 000 Kč a nikoli např. ve výši 50 000 Kč. Žalovaný odkazuje na zásadu absorpční, ale neuvádí důvody, dle nichž byl jeden delikt vybrán jako závažnější.
  - 2) Žalovaný postupoval při výkladu ustanovení ZOS protiprávně. Zákon žalobkyni neukládá povinnost hlásit zrušení organizované akce. Žalovaný při vypořádání odvolacích důvodů nevyšel z konkrétních ustanovení zákona. Účel ohlašovací povinnosti spočívá v identifikaci organizované akce a kontrole toho, jak ohlášená akce probíhá a zda na ní nejsou porušována práva spotřebitelů. Byla-li organizovaná akce zrušena, nemohlo dojít k porušení práv spotřebitelů, proto není důvod žalobkyni sankcionovat.
  - 3) Žalobkyně v oznámení řádně identifikovala výrobky a služby, jež budou prezentovány. Zákon nevyklučuje, aby bylo oznámeno více výrobků a služeb, a posléze prezentováno méně, nepřípustná je pouze opačná situace. Žalovaný vyložil ZOS extenzivně, takový výklad neprospívá spotřebitelům, protože ti nebyli postupem žalobkyně poškozeni.
  - 4) Žalobkyně byla kontrolována i jinými oblastními inspektoráty a jejich kontroly byly bez nálezu (viz protokol o kontrole vydaný Inspektorátem Jihočeským a pro Vysočinu dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

21. 4. 2016, a protokol vydaný Inspektorátem Středočeským a pro hl. m. Prahu dne 27. a 28. 4. 2016). Ohlašovací povinnost je plněna centrálně k rukám ústředního inspektorátu ČOI. Z hlediska principů demokratického právního státu není přípustné, aby oznámení učiněné jednomu centrálnímu místu jednotlivé oblastní inspektoráty, které jsou tímž státním orgánem (ČOI), vykládaly a trestaly odlišně.

5) Žalovaný předvídal, že uložená pokuta je nad rámec možností žalobkyně, proto v závěru napadeného rozhodnutí upozornil na možnost žádat o splátkování. Pokuta ve výši 80 000 Kč je pro žalobkyni likvidační.

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože splňuje požadavky, které na odůvodnění klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že smysl § 20 ZOS spočívá v zajištění účinného výkonu kontroly, proto byla žalobkyně povinna vyrozumět ČOI o změně ohlášených údajů. Ze stejného důvodu je nutné v oznámení identifikovat výrobky a služby, které budou prezentovány. Inspektoři ČOI vychází při výběru organizované akce převážně ze sortimentu zboží a služeb dle oznámení. Žalovaný zastává názor, že oba protokoly o kontrole provedené jinými inspektoráty se týkají případů, kdy se organizované akce skutečně konaly a jejich průběh byl monitorován. Dále žalovaný konstatoval, že se náležitě zabýval kritérii pro uložení pokuty dle § 24b odst. 2 ZOS a přezkoumatelně je odůvodnil.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
21. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
22. **Ad 1)** Žalobkyně v prvním žalobním bodu namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody. Žalobkyně dále tvrdí, že správní uvážení odůvodňující výši pokuty je nepřezkoumatelné. Současně dle žalobkyně není zřejmé, proč byl jeden správní delikt v rámci absorpční zásady vybrán jako závažnější.
23. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené

námítky (vizte například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

24. Městský soud proto zkoumal, zda napadené rozhodnutí obsahuje správní úvahu, pomocí níž žalovaný vypořádal podstatu odvolacích námitek vznesených žalobkyní.
25. Obsah odvolacích námitek žalobkyně je shrnut v bodech 8-12 tohoto rozhodnutí. Žalovaný se s těmito námitkami náležitě vypořádal.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nepravdivost údajů uvedených v oznámení spočívá v tom, že se ohlášené akce nekonaly. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně byla povinna v oznámení identifikovat právě ty výrobky, jež budou na organizované akci prezentovány. Žalovaný přitom vyšel z účelu § 20 odst. 4 písm. c) ZOS, který spatřoval v zajištění účinné kontroly ze strany ČOI. Dle žalovaného výsledky jiných kontrol nepředstavují překážku potrestání řádně prokázaného protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaný připomněl, že škoda není zákonem vyžadována ke vzniku deliktní odpovědnosti žalobkyně, postačuje ohrožení.
27. Žalovaný potvrdil postup prvostupňového orgánu při ukládání pokuty. Městský soud upozorňuje, že po žalovaném nelze požadovat, aby uváděl důvody, proč neuložil pokutu v určité vyšší či nižší sazbě, např. jak uvádí žalobkyně, ve výši 50 000 Kč. Žalovaný je povinen předestřit důvody, na jejichž základě pokutu uložil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, jaké okolnosti byly posouzeny jako přítěžující. Nešlo tak o pouhou rekapitulaci skutkového stavu a konstatování splnění zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria naplněna, nýbrž o úvahu, která je přezkoumatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68).
28. Ohlášení nepravdivých údajů o identifikaci výrobků považoval žalovaný za delikt z hlediska absorpční zásady nejzávažnější, protože zákonná sazba pokuty za skutkové podstaty správních deliktů je shodná (až 5 000 000 Kč). V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval namítané likvidační povaze pokuty a uzavřel, že výše 80 000 Kč není likvidační, protože pokuta musí být v majetkové sféře žalobkyně znatelná, aby plnila represivní a preventivní funkci.
29. Městský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
30. **Ad 2)** Podle § 20 odst. 1 ZOS prodávající, který v rámci organizované akce hodlá prodávat výrobky nebo poskytovat služby, případně je propagovat nebo nabízet, je povinen oznámit České obchodní inspekci údaje podle odstavce 4. Podle § 20 odst. 4 písm. b) ZOS platí, že oznámení musí obsahovat datum konání organizované akce včetně jejího předpokládaného časového harmonogramu.
31. Podle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS se prodávající uvedený v § 20 odst. 1 dopustí přestupku tím, že v oznámení České obchodní inspekci podle § 20 odst. 1 uvede nepravdivé nebo neúplné údaje.
32. Žalobkyně má za to, že žalovaný nepostupoval po právu, když z § 20 odst. 4 písm. b) ZOS dovodil povinnost vyrozumět ČOI o nekonání ohlášené organizované akce. Dle žalobkyně spočívá smysl ohlašovací povinnosti v zajištění kontroly organizovaných akcí tak, aby nedocházelo k porušování práv spotřebitelů. Pokud se akce nekonala, nemohlo k porušení práv spotřebitelů dojít, a proto není nutné žalobkyni trestat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

33. Podstatou tohoto žalobního bodu je otázka, zda měla žalobkyně dle § 20 odst. 1 ZOS povinnost oznámit ČOI zrušení ohlášené akce.
34. Městský soud upozorňuje, že ohlašovací povinnost dle § 20 odst. 1 ZOS je nutné vykládat v souladu s ustanovením § 24 odst. 9 písm. c) ZOS, jež upravuje skutkovou podstatu přestupku, spočívající v uvedení nepravdivých údajů v oznámení adresovanému ČOI. Řečeno naopak, žalobkyně je povinna v oznámení uvést pravdivé údaje, tedy údaje, které odpovídají skutečnosti.
35. Skutková podstata § 24 odst. 9 písm. c) ZOS vyžaduje, aby údaje v oznámení adresovanému ČOI byly pravdivé. V tomto případě jde konkrétně o pravdivost údaje o konání organizované akce. K naplnění tedy nestačí případné subjektivní záměr organizátora, že hodlá akci v daný den organizovat. Zákon vyžaduje, aby v oznámení byl uveden pravdivý údaj o datu konání akce. Je přitom zřejmé, že pravdivost oznámení lze zjistit až na samotné akci. Před hlášeným datem konání akce ČOI nemůže nijak zjistit, že údaj o datu konání akce je pravdivý či nikoliv. Předem nelze s dostatečnou určitostí zjistit, zda akce bude konána, či nikoliv. Pokud akce konána nebyla, nutně to vede k závěru, že údaj o datu konání akce, který žalobkyně uvedla v oznámení, pravdivý nebyl. Došlo tedy k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 9 písm. c) ZOS.
36. Pro tento výklad, že zákon vyžaduje, aby oznámená akce byla skutečně konána a případná změna byla ČOI oznámena svědčí i teleologický výklad zákona.
37. Oznamovací povinnost dle § 20 ZOS byla uzákoněna novelou provedenou zákonem č. 476/2013 Sb., jenž nabyt účinnosti dne 15. 1. 2014. Z důvodové zprávy k této novele vyplývá, že oznamovací povinnost slouží k zajištění účinné kontroly ze strany ČOI, jež se soustředí na použití nekalých obchodních praktik. ČOI totiž do přijetí nové právní úpravy neměla možnost zjistit, kdy a kde se organizované akce konají. ČOI tak nebyla s to řádně plnit úlohu dozorového orgánu, neboť nemohla opatřit přímé důkazy týkající se porušení zákona.
38. Účelem oznamovací povinnosti je tedy zajištění řádného výkonu správního dozoru ze strany ČOI. Z možných výkladů § 20 odst. 4 písm. b) a § 24 odst. 9 písm. c) ZOS tomuto účelu nejlépe odpovídá pojetí pravdivosti údajů spjaté s okamžikem konání akce. Účinný dozor je podmíněn znalostí pravdivých údajů ke dni konání organizované akce, neboť jedině tak může ČOI hospodárně využít svých omezených personálních kapacit ke kontrole akcí, které jsou z pohledu ochrany spotřebitele nejrizikovější.
39. Opačný výklad maří dosažení účelu § 20 ZOS. Dle § 20 odst. 3 ZOS musí být oznámení učiněno nejpozději 10 pracovních dnů před konáním organizované akce, tj. může být učiněno třeba měsíc před konáním akce. Kdyby ke splnění oznamovací povinnosti postačovalo, aby oznamovatel uvedl místo a čas konání a jejich budoucí změnu již nikoli, pak by ad absurdum bylo možno připustit uvedení jakéhokoli libovolného údaje, zatímco organizovaná akce by se vůbec nekonala. ČOI by totiž v takovém případě neměla jak ověřit, že oznámení nebylo v okamžiku jeho uskutečnění pravdivé, neboť pravdivost je možné posuzovat až na samotné akci. Ad absurdum by také žalobkyně mohla ČOI na stejnou dobu oznámit neomezené množství organizovaných akcí a potom skutečně konat pouze jednu. To by efektivně zmařilo kontrolu ze strany ČOI, neboť pravděpodobnost, že by ČOI kontrolu vyslala právě na konanou akci, by byla značně nízká.

40. Z těchto důvodů byla žalobkyně povinna ČOI vyrozumět o zrušení ohlášené organizované akce. Tato povinnost žalobkyni nezatežuje nad únosnou míru, neboť se po ní nepožaduje, aby informovala konkrétní útvar ČOI, který má inspekci provést, což by bylo nesplnitelné, ale ústřední inspektorát ČOI, kterému ostatně údaje dle § 20 ZOS oznamuje.
41. Městský soud proto konstatoval, že žalovaný postupoval při výkladu ZOS po právu. Tento žalobní bod je tedy nedůvodný.
42. **Ad 3)** Podle § 20 odst. 4 písm. c) ZOS musí oznámení obsahovat identifikaci výrobku nebo služby, jež budou v rámci organizované akce propagovány, nabízeny, prodávány nebo poskytovány.
43. Žalobkyně je názoru, že zákon nevylučuje, aby bylo oznámeno více výrobků a služeb, a posléze prezentováno méně, nepřipustná je pouze opačná situace.
44. Dle soudu na tuto námitku je plně aplikovatelná argumentace uvedená u předchozího žalobního bodu. I v případě těchto údajů lze pravdivost posuzovat pouze po skončení dané propagační akce. Pokud žalobkyně, jak vyplývá ze správního spisu, některé oznámené výrobky vůbec (ani ústně) na daných akcích nebyly propagovány, tak údaje v oznámení byly nepravdivé. Podle § 20 odst. 4 písm. c) ZOS oznámení musí obsahovat údaje o výrobku, *který bude v rámci organizované akce propagován, nabízen, prodáván nebo poskytován*. Oznámení však obsahovaly údaje o výrobcích, které propagovány, nabízeny, prodávány nebo poskytovány nebyly.
45. Dle soudu účel oznamovací povinnosti opět spočívá v zaručení řádného výkonu dozoru ČOI. Inspektoři ČOI se při výběru organizované akce, které se zúčastní v roli spotřebitelů a kde následně provedou kontrolu, rozhodují převážně na základě sortimentu nabízeného zboží a služeb uvedeného v oznámení o konání organizované akce, a to s ohledem na případné uskutečnění dalších kontrolních úkonů vztahujících se právě k danému zboží nebo službám. Nemá-li ČOI úplné a pravdivé údaje o nabízeném zboží a službách, nemůže se informovaně rozhodnout, kterou organizovanou akci podrobí kontrole. Takový stav je v rozporu s § 20 ZOS, jehož smyslem je provádění kontrol zefektivnit, nikoli ztížit.
46. Pravdivost oznámených údajů je posuzována ve vztahu k okamžiku konání organizované akce. Jinými slovy, oznámené údaje musí odpovídat skutečnému průběhu předmětné akce. Jinak pravdivost nelze určit.
47. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla povinna oznámit ČOI zúžení nabízeného sortimentu. Tuto povinnost navíc žalobkyně splnila ve vztahu ke spotřebitelům, neboť v pozvání k účasti na organizovanou akci dle § 20a ZOS uvedla širší nabídku a o jejím následném zúžení účastníky akce telefonicky vyrozuměla. Není tedy důvod, aby tak nemohla učinit i ve vztahu k ČOI.
48. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný.
49. **Ad 4)** Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
50. Žalobkyně namítá, že není přípustné, aby oznámení učiněné ústřednímu inspektorátu jednotlivé složky ČOI vykládaly a trestaly odlišně.
51. Městský soud připomíná, že veřejná moc musí být vykonávána tak, aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly mezi adresáty jejího působení nedůvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

rozdíly. Pokud se tedy jedná o případy skutkově odlišné, pak je rozdílné zacházení přípustné. Ve věci žalobkyně je proto podstatné posoudit, zda se kontrolní protokoly ČOI týkaly organizované akce, která byla oznámena obdobným způsobem jako organizované akce, za které byla žalobkyni uložena pokuta 80 000 Kč.

52. Z kontrolních zjištění ČOI obsažených v protokolu ze dne 21. 4. 2016, č. 211604210018401, vyplývá, že žalobkyně uskutečnila organizovanou akci a nabízela na ní výrobek, který odpovídal obsahu oznámení. Proto inspekce neuložila žádné opatření k nápravě.
53. Protokol o kontrole ze dne 28. 4. 2016, č. 100016042813601, obsahuje pouze popis a hodnocení průběhu organizované akce. V závěru kontrolních zjištění je uvedeno, že kontrola oznámení o konání organizovaných akcí je předmětem jiné kontroly.
54. Protokol ze dne 21. 4. 2016 byl vydán ve skutkově odlišné věci. Z tohoto protokolu vyplývá, že žalobkyně ohlášenou akci uskutečnila a nabízela na ní právě ten výrobek, který uvedla v oznámení, zatímco v žalované věci žalobkyně některé ohlášené akce vůbec neuskutečnila a na akcích, které se konaly, představila užší sortiment zboží, než který původně ohlásila. Protokol ze dne 28. 4. 2016 se taktéž týká akce, která nebyla zrušena, a ve zbytku jej nelze postavit naroveň s protokoly, na jejichž základě byla žalobkyni vyměřena pokuta ve výši 80 000 Kč, neboť se netýká kontroly doručených oznámení z hlediska jejich pravdivosti, nýbrž konstatuje, že samotný průběh organizované akce proběhl v souladu se zákonem.
55. Vzhledem k tomu, že protokol ze dne 21. 4. 2016 byl vydán ve skutkově odlišné věci a protokol ze dne 28. 4. 2016 se netýkal kontroly doručených oznámení, nezbyvá než uzavřít, že tyto dokumenty nezakládají, ve vztahu k žalované věci, legitimní očekávání žalobkyně. Žalovaný postupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, když zohlednil zvláštnosti daného případu, tj. neuskutečnění oznámených akcí a prezentování menšího množství výrobků, než bylo žalobkyní ohlášeno.
56. Ad 5) Podle § 24 odst. 14 písm. d) ZOS lze za přestupek podle § 24 odst. 9 ZOS uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč.
57. Likvidační účinek pokuty znamená, že splacení pokuty v dané výši představuje pro povinnou osobu nepřiměřené příkoří, které vyvolává neschopnost dostát dalším závazkům a v konečném důsledku působí úpadek této osoby.
58. Žalobkyně má za to, že žalovaný jí vědomě uložil pokutu v likvidační výši, což je patrné z toho, že žalobkyni v napadeném rozhodnutí poučil o možnosti požádat o povolení úhrady pokuty ve splátkách.
59. Podstatou této žalobní námitky je tedy přezkum správního uvážení při ukládání pokuty, protože žalobkyně namítá likvidační povahu pokuty, tj. její hrubou nepřiměřenost. Městský soud připomíná, že v souladu s § 78 odst. 1 *in fine* soudního řádu správního je oprávněn přezkoumávat pouze zákonnost správní úvahy. Správní soud tedy hodnotí, zda výstup správní úvahy odpovídá skutkovým okolnostem daného případu. Tento postup slouží k odstranění zjevné nepřiměřenosti pokuty.
60. Je nesporné, že pokuta nemůže být likvidační, vždy však bude zásahem do majetku osoby, které je uložena. Tento zásah musí být natolik významný, aby plnil preventivní a represivní funkci správního trestu, nemůže být zanedbatelný (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

61. Žalovaný je v této věci vázán horní hranicí sazby pokuty, která činí 5 000 000 Kč. Žalovaný pokutu uložil ve výši 1,6 % z celkové možné částky, tj. blízko spodní hranice. Přitom přihlédl zejména k počtu spáchaných přestupků. Výsledná výše pokuty odpovídá skutkovému stavu, protože zohledňuje zvýšenou závažnost, která se pojí se souběhem správních deliktů. Současně však není neúměrným zásahem, neboť je uložena při spodní hranici zákonné sazby pokuty. Takto vyměřená pokuta není zanedbatelná, protože plní preventivní a represivní funkci správního trestání.
62. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal důvody pro to, aby se blíže zabýval majetkovou situací žalobkyně. Nelze tvrdit, že žalovaný záměrně uložil žalobkyni pokutu, která je nad její možnosti, když její konkrétní hospodářskou situaci nezkoumal. Žalobkyně v odvolacím řízení nedoložila, že její obrat je natolik malý, že pokutu nedokáže uhradit ani ve splátkách.
63. Nejde na vrub žalovaného, že žalobkyni v napadeném rozhodnutí vyrozuměl o jejím právu žádat o povolení placení pokuty ve splátkách. Žalovaný tím totiž plnil poučovací povinnost dle zásad dobré správy (§ 4 odst. 2 správního řádu).
64. Ani tato námitka tedy není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
66. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2020

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.